



*21. Den modlitby a postu
na paměť misionářů mučedníků*

24. BŘEZEN 2013

KŘÍŽOVÁ CESTA

Překlad z materiálů vydaných v L'Animatore missionario

Překlad a propagace:

Misionáři obláti P. Marie Neposkvrněné OMI a PMD

Po stopách mučedníků komunismu (1946 – 1990) bývalé vězení Státní bezpečnosti „Sigurimi“ ve Scutari – Albánie

Připravily sestry klarisky – klášter sv. Kláry ve Scutari

ÚVODNÍ MODLITBA

Ježíši, náš bratře,
děkujeme ti za to,
že nás svým vlastním životem každý den učíš pokoji a míru.
Děkujeme ti,
že jsi i nám, tím jak jsi vztahoval ruce na nemocné,
dodal chuť vyléčit se ze svých vlastních nemocí srdce:
ze sobectví, které nás uzavírá před ostatními,
z pýchy, která nás ničí,
ze závisti, která nás stravuje,
z touhy po moci, která z nás činí otroky světa.
Děkujeme ti za to,
žes ve své nahotě setrval na kříži až do své smrti,
a předals nám tak jasný životní styl:
styl toho, kdo se sám vydává pro ostatní.
Proto tě chceme dnes a každý další den následovat.
Uzdrav naše rány.
Děkujeme ti, Ježíši,
protože víme,
že už teď jsi nám s úsměvem řekl své „ano“!
Amen.

I. ZASTAVENÍ

Ježíš je odsouzen k smrti

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

„Zde je můj služebník, jehož podepírám, můj vyvolený, v němž jsem našel zalíbení. Vložil jsem na něho svého ducha, aby vyhlásil soud pronárodům.“ (Iz 42,1)

Z dopisu o. Stefana Kurtiho Svatému otci Piu XII. (16. říjen 1946)

(Stefan Kurti byl farářem v Tiraně. Dvakrát byl ve vězení. Poprvé byl odsouzen v Tiraně 28. října 1946 k 20 letům vězení, z nichž si nakonec odseděl 17 let ve věznici v Burrel. Podruhé ho pak zatkli v Gurez v r. 1970. Po roce vězení byl zastřelen.)

Svatý otče, každým dnem se rozrůstají zástupy mučedníků; ve věznicích podstupují strašlivé mučení všichni bez rozdílu; tisíce mužů, žen, starců i dětí, zbaveni všeho a vyhladovělí, jsou odváženi do koncentračních táborů na ta nejopuštěnější místa, do domů bez oken a dveří, nuceni každý den tvrdě pracovat pro malý kousek chleba.

Rodinám uvězněných bylo nedávným nařízením zakázáno přinášet potraviny. To proto, aby zajatci zeslábli ještě víc a zemřeli sami vyčerpáním a na následky tuberkulózy.

Svatý otče, ještě spoustu jiných věcí bych vám měl říct, ale musím chvátat, abych aspoň těchto pár řádek stačil napsat, dřív než mě přistihnou, jak vám je píšu.

V prostraci u vašich nohou vás, Svatosti, prosím o otcovské a apoštolské požehnání pro mě samotného, pro celé kněžstvo a celý náš národ, abychom v současném boji vytrvali, aniž by ochabla naše víra.

Modleme se:

Ježíši tichý a pokorného srdce, tys byl nespravedlivě odsouzen za naše hříchy: shlédni dobrotivě na nás, své syny a dcery, často slepé a necitlivé, jak soudíme a odsuzujeme bez odvolání tolik našich bratří, a daruj nám své odpuštění. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

II. ZASTAVENÍ

Ježíš na svá ramena přijímá kříž

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

„Nastavuji záda těm, kteří mě bijí, a své líce těm, kdo rvou mé vousy, neukrývám svou tvář před potupami a poplíváním.“ (Iz 50,6)

Ze svědectví o otci Giovanni Faustim

(Giovanni Fausti byl jezuita. Narodil se v Bresci v r. 1899. Vystudoval teologii a filozofii a později pracoval jako profesor v semináři ve Scutari v Albánii. Kvůli svému chatrnému zdraví se v r. 1932 musel vrátit do vlasti, ale po 10 letech znovu přichází do Albánie jako rektor Papežského semináře v Scutari. 31. prosince 1945 je vzat do vězení spolu se svým spolubratrem o. Danjelem Dahani. Oba byli nařčeni z toho, že uvnitř semináře podporovali formaci odbojové skupiny proti komunismu. Byli odsouzeni k smrti a 4. března 1946 zastřeleni.)

Jeden drobný dojemný detail nám připomíná něco z Ježíšova umučení. Na cestě z vězení k soudu byl o. Fausti urážen, vysmíván a poplíván. To se odehrávalo několik dní, po celou dobu, co trval proces. Jednou z davu kolem cesty vystoupila nějaká žena, měla rudé oči a rozčuchané vlasy. Neočekávaně přistoupila blíž a nazlobeným hlasem křičela: *Kulku do čela!* A plivla o. Faustimu do tváře. Ten jen pohnul hlavou a po příkladu svého Pána a Mistra řekl: *Odpusť ji, Otče, neboť neví, co činí!*

Modleme se:

Ježíši, náš Pane, ty na svých nevinných ramenou nosíš těžký kříž. Shlédni na všechny lidi, kteří jsou lhostejní k bolesti a námaze svých bližních. Dej nám všem milost, abychom mohli bojovat a trpět pro osvobození člověka. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

III. ZASTAVENÍ

Ježíš padá pod křížem poprvé

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

„Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili.“ (Iz 53,3)

Ze svědectví Mons. Frana Illia

(Mons. Illia přežil pronásledování, i když byl spolu s o. Faustim a Dajanim odsouzen k smrti. Jeho trest byl však pozměněn na doživotní vězení a nucené práce. Papež Jan Pavel II. ho jmenoval biskupem a při své návštěvě Albánie ho 25. dubna 1993 na biskupa vysvětil. Zemřel v r. 1998.)

Bývali jsme opravdu unaveni a vysíleni, plni materiálního i duchovního utrpení. Během výslechů jsme už opravdu nevěděli, co říkat.

Nutili nás, abychom odpovídali: *Ano, ano, tak to je!*

Se zavřenýma očima jsme přijímali jejich soudy. Soudce, na jehož jméno si už nevzpomínám, byl vážně tvrdý a arogantní člověk.

Naháněl nám hrůzu a řval: *Vy jste nepřátelé lidu!*

Říkali o nás, že jsme vatikánští špioni. A za to jsem byl také odsouzen k smrti.

Modleme se:

Pane Ježíši, prosíme tě za nás všechny, kteří znovu a znovu upadáme do hříchu. Shlédni na nás se svou dobrotivostí a zachraň nás svou slitovnou láskou. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

IV. ZASTAVENÍ

Ježíš se setkává se svou matkou

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

„Slyšte mě, ostrovy, daleké národy, dávejte pozor! Hospodin mě povolal z mateřského lůna; od nitra mé matky připomínal moje jméno.“ (Iz 49,1)

Ze svědectví o otci Josefu Marxenovi

(Josef Marxen byl Němec. Narodil se v r. 1960 poblíž Kolína nad Rýnem. Byl misionářem v Albánii. Tam byl také zajat a ve svých 40 letech zabit.)

V roce 1946 byl o. Josef zajat jen proto, že byl kněz a navíc cizinec. Byl uvězněn ve věznici v Tiraně. Podstoupil krutá mučení, po nichž byl obžalován z toho, že je agentem Gestapa, a následně byl zabit. Toto vypráví jeden z jeho společníků z vězení, který přežil pronásledování: *Nám všem, kteří jsme ho poznali, je tohoto člověka opravdu líto. Nejen proto, že byl velmi mladý, ale také pro to, že byl poctivý a prokazoval všem lásku. Nikdy neváhal pomoci nemocným a o svůj příděl jídla se děli s těmi, kteří to potřebovali nejvíce. Byl ve všech v úctě. Jeho matka na něj v dalekém Německu čekala ještě po celé roky. Nevěděla, že ho zabili, aniž by někomu udělal něco zlého. Přišel, aby v Albánii sloužil, a byl zabit bez jakéhokoli soudu.*

V posledních dnech říkával svému kolegovi v cele: *Jsem šťastný, protože v povědomí Albánců umírám jako kněz Kristovy víry!*

Modleme se:

Na přímluvu své svaté Matky nám dej, Pane Ježíši, milost, abychom dokázali napodobovat její odvahu pokaždé, když tě následujeme po cestě na Kalvárii. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

V. ZASTAVENÍ

Šimon pomáhá nést kříž

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

„Já Hospodin jsem tě povolal ve spravedlnosti a uchopil tě za ruku; budu tě opatrovat, dám tě za smlouvu lidu a za světlo pronárodům, abys otvíral slepé oči, abys vyváděl vězně ze žaláře, z věznic ty, kdo sedí v temnotě.“ (Iz 42,6-7)

Ze svědectví o otci Ondřeji Zadejovi

(Otec Ondřej se narodil ve Scutari v r. 1891. Studoval v Itálii a Rakousku. Vysvěcen na kněze byl r. 1916 a pak se stal farářem v Sheldi. Byl znám především jako vynikající řečník, ale byl také spisovatelem, básníkem a autorem divadelních her. Byl obžalován z toho, že ve svých homiliích mluvil proti komunismu. Byl uvězněn a 25. března 1945 na Květnou neděli zastřelen.)

25. března 1945 vyvedli otce Ondřeje spolu s dalšími třinácti společníky z vězení a vedli je k popravčímu místu. Všichni ostatní vězni byli vyděšeni. Ostatní uvěznění kněží udělovali vycházejícímu otci Ondřeji požehnání skrze dvířka ve vězení. Otec Ondřej přitom spolu s ostatními odsouzcenci poklekl. Na popravčím místě, za katolickým hřbitovem ve Scutari, k nim přistoupil otec Tom Lacaj a udělil jim poslední rozhřešení. Otec Ondřej mu poděkoval těmito slovy: *Díky, že jsi sem přišel, abys ulehčil mému utrpení.* Krátce nato bylo ve Scutari slyšet střelbu z kalašnikova, jak vraždí čtrnáct odsouzců.

Modleme se:

Pane Ježíši, uč nás rozpoznávat dobro v těch, kteří jsou nám nablízku, a konat skutky nezištné lásky. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

VI. ZASTAVENÍ

Veronika podává Ježíšovi roušku

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

„Jak mnozí strnuli úděsem nad tebou! Jeho vzezření bylo tak znetvořené, že nebyl podoben člověku, jeho vzhled takový, že nebyl podoben lidem.“ (Iz 52,14)

Ze svědectví o Marii Tuci

(Maria Tuci se narodila v r. 1928. Studovala ve Scutari na škole Sester stigmatinek, ke kterým později vstoupila jako kandidátka. S nástupem komunismu se se svým odvážným a pevným přesvědčením a vírou zapojila do činnosti ilegální odbojové skupiny. Spolu s dalšími mladými lidmi z katolických škol a několika seminaristy šířila letáky proti prvním zmanipulovaným volbám nového režimu. Ve vězení se ubránila nebezpečí znásilnění. I proto musela podstoupit kruté mučení, v jehož důsledku byla převezena do nemocnice ve Scutari, kde pak 24. října 1950 zemřela.)

10. října 1949 byla Maria Tuci spolu s několika příbuznými zadržena a uvězněna ve vězení ve Scutari. Během ročního trestu byla často vystavována tvrdým výslechům a bitím, které vedly až k znetvoření její tváře. Její celou byla díra v zemi, bez světla a bez vzduchu. Jednou měsíčně se jí, díky svému známému, dařilo vyměnit ložní prádlo, které jí posílala maminka a o které se dělila se svou spoluvězeňkyní. Jedna svědkyně vypovídá o tom, jak se ve dnech opravdu kruté zimy hodiny držely v objetí, aby se alespoň trochu zahřály. Když přšelo, voda zase dosahovala až k matracím, a tak zůstávaly po celé dny promočené.

V nemocnici, kam byla krátce před smrtí převezena ve vážném stavu, řekla své přítelkyni Dividě, která ji přišla navštívit: *Potvrdila se slova Hilmi Seitihó (to byl její vyšetřovatel): Přivedu tě do takového stavu, že tě ani vlastní příbuzní nepoznají!... Děkuji Bohu, protože umírám svobodná!*

Modleme se:

Ježíši, náš Pane, ty jsi obraz svého Otce, dej, abychom tě dokázali rozpoznat ve tvářích svých bratří, v jejich tvářích často zohavených utrpením, bolestí, zklamáním, strachem... Pomož nám, abychom jim dokázali s jemností a soucitem osoušet jejich slzy. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

VII. ZASTAVENÍ

Ježíš padá pod křížem podruhé

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

„Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen.“ (Iz 53,4)

Ze svědectví o otci Pjeterovi Cuni

(Otec Pjeter se narodil ve Scutari v r. 1914. Studoval v Římě a v r. 1940 byl v bazilice sv. Petra vysvěcen na kněze. Vrátil se do Albánie a byl jmenován farářem ve Shkrel a Rjoll. Byl tam velmi oblíbený především pro svůj zápal ve službě a vlídnost ve vztazích k ostatním. Významně přispíval do diecézního časopisu a díky své vynikající znalosti italštiny přeložil spoustu děl. Ještě jako mladý farář byl v červenci roku 1948 bez obžaloby a soudu uvězněn a pět měsíců na to zabit.)

Jeho bratranec vypráví: Už nějaký čas se otec Pjeter připravoval na svou Kalvárii. Mluvili jsme spolu o rozsudcích, o popravách, které se den co den násobily. Jednou mi řekl: *Zdá se, že se Kristus rozhodl, že já mám být mezi posledními!*

Krátce po tomto našem setkání u mě doma se Kristus opravdu rozhodl a povolal ho k tomu, aby mu vydal svědectví: bylo to v červenci 1948. Jednoho rána ho nějaký člověk ze Sigurimi (státní bezpečnost) zastavil na ulici a ptal se ho, kdo je, i když to samozřejmě moc dobře věděl. Pjeter pochopil, že nadešel jeho okamžik.

Téhož dne odejel na kole do Kopliku, správního střediska oblasti, kam patřila jeho farnost. Tam byl bez jakéhokoli důvodu zadržen a uvězněn. Spolu s otcem Aleksandrem Sirdani byli svázáni a vytaženi na dva mezky. Tak projížděli celým městem a lidé jim po cestě nadávali a obviňovali je.

Modleme se:

Pane Ježíši, rozpomeň se na křesťany, kteří ti na všech kontinentech vydávají svědectví uprostřed pronásledování a často se pro svou víru stávají mučedníky. Ať se jejich krev stane semínkem nových křesťanů a pro nás znamením tvé nepřetržité přítomnosti mezi námi. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

VIII. ZASTAVENÍ

Jeruzalémské ženy pláčou nad Ježíšem

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

„On nesl hřích mnohých, Bůh jej postihl místo nevěrných.“ (Iz 53,12)

Ze svědectví otce Zefa Pllumi, ofm

(Otec Pllumi se narodil v Lezha v r. 1924 a zemřel v r. 2007. Byl velmi vzdělaným člověkem. Přežil 25 let pronásledování ve vězení a na nucených pracích.)

Na Velikonoce r. 1949 se v mé cele č. 7 událo něco, co nám přineslo nepopsatelnou radost. Vstoupil mezi nás Kristus, aby posílil naši víru. Stalo se toto: františkán otec Leon Kabashi požádal svou sestru, která ho přišla navštívit, o pár papučí. Podařilo se mu jí ještě říct: *Do papučí nám dej velikonoční dárek!*

Policajti a udavači, kteří vyslechli tato slova, nepochopili, že ji tak žádá o proměněné hostie. O Velikonocích pak otci Leonovi dovolili, aby se setkal se svou sestrou, a ta mu přinesla slíbené papuče.

Potají jsme je otevřeli: uvnitř byl korporál a na něm 50 hostií! Padli jsme na kolena.

Vzpomněl jsem si na sv. Tarcisia, mučedníka svatého přijímání za časů katakomb... *Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!*

Ještě i ve XX. století se opakovaly tytéž události jako v římských katakombách!

Modleme se:

Pane Ježíši, dej nám milost obrácení a odvalu k tomu, abychom pro tvé jméno dokázali riskovat i svůj život. Skrze Krista, našeho pána. Amen.

IX. ZASTAVENÍ

Ježíš padá pod křížem potřetí

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

„Byl zadržen a vzat na soud. Kdopak pomyslí na jeho pokolení? Vždyť byl vyťat ze země živých, raněn pro nevěrnost mého lidu.“ (Iz 53,8)

Ze svědectví o otci Michaeli Beltoja

(S pomocí Mons. Ernesta Coby mohl o. Michael studovat filozofii a teologii. Vysvěcen na kněze byl ve Scutari r. 1961, tedy v době, kdy se režim pokoušel zcela zničit katolickou církev a její struktury. 19. dubna 1973 byl zatčen a po čtyři měsíce mučen. Během procesu, který ho nakonec přivedl k trestu smrti, se o. Michael nebál až do poslední chvíle mluvit proti komunismu, společnému nepříteli víry a národa. A právě za svou vášeň a odvahu, se kterými bránil kněze a všechny intelektuály, které se už režimu svou krutostí podařilo zlikvidovat, zaplatil svým životem.)

Několik očitých svědků vypovídá o tom, že o. Michael byl opravdovým Kristovým vojákem: odvážný a horlivý v obraně Boží věci, rozhodný a bezúhonný, ochotný ke všemu, jen aby sloužil Kristu a bratřím. Proto ho také komunisté sledovali na každém kroku a nespouštěli z něj oči.

Jednoho dne vtrhli agenti státní bezpečnosti do jeho bytu a důkladně ho prohledali. Odnegli s sebou všechno to, co tam našli: paramenty, liturgické knihy, svaté obrázky a další posvátné předměty. Pak dopadli i jeho a zatkli ho před kostelem v Beltoje, který v té době sloužil už jen jako kulturní středisko.

Násilím ho dotlačili do auta. On jen v poklidu zdravil ty, kteří tomu všemu přihlíželi... ale ti měli strach mu na pozdrav odpovědět, a doprovázeli ho jen svým pohledem.

Jeho byt byl pak střežen ozbrojenými vojáky a poté, co z něj odnesli úplně všechno, shromáždili sousedy a jiné lidi a donutili je, aby otce Michaela obvinili jako nepřitele lidu a reakcionáře.

Modleme se:

Pane, nauč nás, že jen sdílením bolesti tvého kříže bude v nás moci vzejít slunce tvého vzkříšení. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

X. ZASTAVENÍ

Ježíš svlečen ze šatů

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

„Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před střihači zůstal němý, ústa neotevřel.“ (Iz 53,7)

Ze svědectví o otci Dede Macajovi

(Otec Dede se narodil v r. 1920, studoval Papežský seminář ve Scutari a svá studia filozofie a teologie dokončil v Římě. Jako mladý kněz se vrátil zpět do Scutari, kde působil jako farář v Rragam a Sheldi, kde byl jeho předchůdcem otec Zadeja. Zatčen byl v r. 1947. Ve zmanipulovaném procesu se dočkal stejného osudu jako jeho spolubratři kněží: byl odsouzen a krátce na to zastřelen.)

Odvedli ho ze soudní síně. Soud pak vynesl definitivní rozsudek bez možnosti odvolání: trest smrti, který se měl vykonat okamžitě na témže místě. Dovolili mu vyslovit své poslední přání.

Řekl: *Mám jen jedno přání a to vy, kteří jste mě bez jakékoli viny odsoudili, dobře znáte.*

Vyvedli ho mimo vojenskou zónu, na trávník poblíž řeky Vjosa.

Svlékli ho ze šatů, stejně jako Ježíše na Golgotě, a četa vojáků na něj vystřelila. Ale na zem hned nespadl. Vystřelili tedy znovu, ale o. Dede zůstal dál na nohou. Když velitel popravčí čety viděl, že se mu tuto cennou oběť nepodařilo dostat k zemi jediným výstřelem, vydal rozkaz k další střelbě. Ale na to už o. Dede nečekal. Padl a pozdravil matku zemi, která zrudla jeho krví.

Modleme se:

Pane Ježíši, dej, ať se svlékneme ze všeho, co je nás nehodné, a oblékneme se do bílé tuniky, kterou jsi pro nás získal Ty svým křížem. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

XI. ZASTAVENÍ

Ježíš ukřižován

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

„Byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni.“ (Iz 53,5)

Ze svědectví o otci Antonu Muzajovi

(O. Anton se narodil v r. 1919. I on studoval Papežský seminář ve Scutari. I on dokončil svá studia v Římě. Do Scutari se vrátil v r. 1947, kde mezitím už začalo komunistické pronásledování. V r. 1947 byl zatčen a obviněn z toho, že je špiónem Vatikánu. Zemřel v pouhých 29 letech.)

Otec Anton byl spolu s otcem Frano Kirim zatčen v r. 1947. Oba podstoupili krutá mučení. Nutili je k tomu, aby zůstávali po celé dny a noci na nohou s nosem přilepeným u zdi se svázanýma rukama a nohama. Žízeň ještě umocňovala jejich utrpení. Každý den pak dva vězni umývali podlahu na chodbě věznice, často potřísněnou krví. Otec Anton je prosil, aby nevytírali vodu až do sucha, aby se jí mohli napít. Okamžitě se vrhali k zemi a jako psi lízali kapky vody z mokré podlahy.

Dostal se do stavu, kdy už nemohl vydržet na nohou, ale proto byl jen o to víc mlácen. Často na něj lili ledovou vodu a stavěli ho v zimních měsících do průvanu mezi otevřené okno a dveře. Onemocněl tuberkulózou.

Po skončení procesu viděli i samotní soudci zubožený stav, ve kterém se ocitl, a pochopili, že mu zbývá už jen málo času. Proto ho neodsoudili k smrti. O. Anton svým spoluvězňům řekl: *Jestli se jednou setkáte s mými příbuznými, řekněte jim, že jsem zcela nevinný a že umírám jen pro svou víru v Krista.*

Modleme se:

Kriste, náš Bože, tys byl pro naši spásu přibit na kříž, dej nám a celému světu pokoj, který pochází od tebe. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

XII. ZASTAVENÍ

Ježíš na kříži umírá

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

„Dal jsem tě za světlo pronárodům, abys byl spása má do končin země.“ (Iz 49,6)

Ze svědectví o otci Aleksandru Sirdani

(Otec Aleksander se narodil ve Scutari v r. 1892. Ještě v dětství mu zemřela matka. Studoval ve Scutari na jezuitské koleji sv. Františka Xaverského a ve svých studiích teologie pak pokračoval v Rakousku. Na kněze byl vysvěcen roku 1916. Svou farářskou službu vykonával v různých vesnicích diecéze Scutari. Byl to člověk modlitby a tvůrce pokoje. Často se stával prostředníkem v situacích různých neshod a pomst mezi rodinami. Vyznačoval se svou moudrostí a velkodušností. Zatčen byl v r. 1948 a následně převezen do Koplíku. Po pět měsíců byl vystaven krutému mučení a spolu s o. Pjeterem Cunim byl poté zabit.)

O. Aleksander byl výřečný kazatel. Jednoduchými slovy, srozumitelnými pro všechny, předával nauku křesťanské moudrosti a beze strachu se stavěl proti materialistickým teoriím a přede všemi popíral protikřesťanské myšlení ateistického komunismu. Často svým jasným hlasem opakoval, že *pouze tam, kde je Pánův Duch, je svoboda!*

Několik svědků vypráví, že ho jednoho dne, po jednom z jeho kázání, vyvedli z kostela a venku, poblíž kříže, ho vulgárně a zlostně napadali a před lidmi mu vyhrožovali.

O. Aleksander se svým obvyklým klidem řekl: *Tak jen uhod'te. Vždyť jsem tady. Pro Krista dám svůj život!* Tehdy ho někdo prosil: *Ne, otče Aleksandře, tak bys zničil nás i sebe.* A on odpověděl: *Svědčit o Kristu je ctí pro mě i pro vás. Vždycky jsem kázal a budu i nadále kázat jen víru v Krista!*

Modleme se:

Pane Ježíši, tys zemřel na kříži pro všechny, smiluj se nad námi smrtelníky. V hodině naší smrti nám přijď naproti a přijmi nás k sobě. Na svých ramenou nás doved' k Otci a smyj naše hříchy svou předrahou krví. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

XIII. ZASTAVENÍ

Ježíš sňat z kříže

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

„Zbaven svého trápení spatří světlo, nasytí se dny. Tím, co zakusí, získá můj spravedlivý služebník spravedlnost mnohým; jejich nepravosti on na sebe vezme.“ (Iz 53,11)

Ze svědectví otce Antona Luli, SJ

(Otec Anton, jezuita, vrstevník Jana Pavla II., přežil komunismus a na náměstí sv. Petra vydal u příležitosti padesátého výročí svého svěcení, které oslavoval spolu s papežem, své svědectví. Zemřel roku 1998.)

V místnostech Sigurimi (státní bezpečnosti) byla fyzická a morální mučení strašlivá a jen stěží snesitelná. V témže vězení byli se mnou další dva kněží, které jsem velmi dobře znal. Mučení odolávali jen pár dní. Slyšel jsem je volat o pomoc, prosili o vodu, ale nikdo jim ji nedával. První z nich, otec Aleksander Sirdani, vydržel tři dny.

Druhého, mladšího otce Pjetera Cuniho mučili elektrickým proudem.

Já sám jsem byl unaven a přál jsem si zemřít. Když mě policisté doprovázeli, říkal jsem jim, že bych jim byl vděčný, kdyby mi střelili kulku do čela, a ukončili tak to hrozné utrpení.

Modleme se:

Uchylujeme se, Pane Ježíši, do Tvých ran. Zbav nás od zla, které na nás útočí. Osvobod' nás od každého zla. Dej, ať zvítězíme nad temnotami, které pohlcují světlo našich dní. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

XIV. ZASTAVENÍ

Ježíš položen do hrobu

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

„Byl mu dán hrob se svévolníky, s boháčem smrt našel, ačkoli se nedopustil násilí a v jeho ústech nebylo lsti.“ (Iz 53,9)

Ze svědectví o otci Serafinu Kodovi, ofm

(Otec Serafin se narodil v r. 1893. Do řádu františkánů vstoupil v r. 1909. V r. 1915 byl vysvěcen na kněze a stal se farářem v několika vesnicích. Když byl zatčen a nelidsky mučen kvůli falešnému obvinění ze spiklenectví poté, co se účastnil sněmu Františkánské provincie, působil jako farář v Lezhe. Zemřel 11. května 1947 v 54 letech.)

Otec Serafin byl pro svou dobrotu, odvahu a moudrost ve velké úctě všech. Ve své kněžské a farářské službě byl neúnavný. Při jejím konání se nebál nikoho a ničeho. V den svých jmenin byl 12. října 1946 zatčen státní bezpečností ve františkánském klášteře v Lezhe.

Byl zadržován jako vězeň ve stáji kláštera, který byl mezitím zkonfiskován a proměněn v nemocnici. Mučili ho tím, že ho až po krk ponořovali do sudu s vodou. Nehty se mu zarývali až hluboko do krku, a poškodili mu tak průdušnici.

Ti, kteří byli poblíž, když ho převáželi z vězení do nemocnice, vyprávěli, že se o. Serafin obracel na Pannu Marii touto modlitbou: *Svatá Panno, přiveď už brzy ke konci svůj úkol!*

Modleme se:

Ježíši, náš Spasiteli, Tys podstoupil smrt, abys nám daroval nesmrtelný život. Dej všem našim zemřelým bratřím radost a věčný pokoj. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA:

Krev Tvých mučedníků se, Pane, stala semínky Tvé Církve. Učiň, ať jsme hodni přijmout dědictví těchto našich bratří, kteří nás předešli na cestě víry, a dej, ať je nám jejich svědectví stále příkladem a průvodcem radostmi a obtížemi života. Dej nám jistotu, že dokážeš i na troskách člověka znovu stavět a křísit. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.